

Sagan af skessunni sem leiddist

Eyðufyllingar - Skrifaðu orðin sem vanta á línurnar!

Það var einu sinni _____ sem bjó í djúpum helli, langt frá mannabyggðum. Þar var _____ alein alla daga og átti sér engan _____.

Skessunni _____ óskaplega.

Mikið væri _____ að hafa einhvern til að _____ við og leika sér við – lítil _____ væri meira að segja betri en enginn – hugsaði skessan eitt kvöld. Hún ákvað að fara _____ af stað næsta _____ að leita sér að vini.

Skessan sá hvar _____ flugu glaðir um loftið og ákvað að gera þá að vinum sínum. En það gekk _____ hvernig sem hún reyndi. Henni gekk illa að fá þá til sín _____ ekki vildu þeir vera kyrrir heldur... ...þótt hún reyndi að festa þá með _____.

Þeir urðu hræddir og flugu burt!

Skessan fór nú að eltast við önnur _____ sem urðu á vegi hennar. Hún stökk og hún hljóp og _____ reyndi að fá þau til sín. Sum þeirra tuskaði hún meira að segja til! En dýrin _____ dauðhrædd og flýttu sér að komast eins _____ burt og þá gátu.

Hún reyndi ...

... og _____ ...

... _____ reyndi...

En _____ vildi vera hjá henni. Skessan var orðin mjög þreytt og á endanum alveg _____ ! Það _____ ekki gott að segja hvað hún hefði gert...

ef ekki hefði verið klappað ofurlétt á annan _____ hennar. Það var lítil _____ sem hafði fylgst með öllum hamaganginum _____ skessunni.

Þú eignast aldrei vini með þessum látum, _____ hagamúsinn sem vissi sínu viti. Mér er alveg sama, _____ er orðin leið á að láta mér leiðast! Æpti _____ og stappaði niður fótunum svo fjöllin nötruðu.

Ég _____ eitt gott ráð, sagði hagamúsinn. Þegar manni leiðist er _____ að setjast niður og sitja alveg kyrr svolitla stund. Bara _____ og _____ . Þá sér maður og heyrir næstum alltaf eitthvað _____ eða skrýtið.

_____ og _____ settust nú niður.

Skessan vandaði sig mikið við að _____ og _____ . Hún tók strax betur eftir því hve sólin skein fallega á _____ og fjöllin. Hún heyrði líka svo skýrt hvernig fuglarnir sungu og flugurnar suðuðu _____ sólskininu. En allt í einu _____ hún annað hljóð...

Það var einhver að _____ . Einhver grét langt í burtu, _____ sárt að skessan stökk strax af stað. Hún hljóp yfir hæðir og hóla, langar leiðir yfir fjöllin...

... þar til hún _____ þar sem lítil _____ sat og grét.

Hvað er að þér vesalingur? Spurði _____ skessan. Ég _____ svo einmana, snökti litla skessan, því ég á engan _____. Þá skulum við vera _____, sagði stóra skessan og þurrkaði þeirri litlu um augun. Þær leiddust svo saman yfir fjöllin og voru _____ orðnar mestu mátar.

Þær léku sé saman allan _____ og höfðu aldrei á ævinni skemmt sér _____. Nú _____ enginn úr leiðindum í fjöllunum og dýrin eru ekki lengur hrædd við _____ skessuna. Og hagamúsinn _____ í holu sinni.